

Sygn. akt I C 685/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dorota Słowik

Protokolant Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2016 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa L. B.

przeciwko J. B. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. B. (1) na rzecz powoda L. B. kwotę 4.770,81 zł. (cztery tysiące siedemset siedemdziesiąt złotych osiemdziesiąt jeden groszy),

II. zasądza od pozwanego J. B. (1) na rzecz powoda L. B. kwotę 856 zł. (osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego J. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tczewie kwotę 880,44 zł. (osiemset osiemdziesiąt złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych – nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego.

Sygn. akt I C 685/14

UZASADNIENIE

Powód L. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. B. (1) na jego rzecz 4.770,81 zł. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 30 czerwca 2013 r. na parkingu zajmującym się w Galerii (...) w G. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda. W związku z brakiem możliwości uruchomienia pojazdu J. B. (2) wezwał firmę holującą pozwanego celem usunięcia uszkodzonego pojazdu z terenu parkingu. Kierujący pojazdem holującym pozwanego, jadąc ze znaczną prędkością, przekraczającą prędkość dopuszczalną, wykonując manewr skrętu w lewo uszkodził pojazd holowany powoda marki A. (...) o nr rej (...) hacząc o sztywny hol i powodując uszkodzenia chłodnicy i zderzaka. Powód zlecił wykonanie kalkulacji naprawy zgodnie z kalkulacją przyjmując stawki roboczogodzinowe stosowane w województwie (...) koszt naprawy wyniósł 4352,61 zł. powiększony o koszt kalkulacji 276,75z ł. oraz holowania pojazdu w wysokości 141,45 zł. Powód wysłał do pozwanego dnia 1 listopada 2013 r. wezwane do zapłaty które pozostało bez odpowiedzi.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz ozwanego kosztów procesu wedle norm przewidzianych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż w dniu 30 czerwca 2013 r. świadczył usługi pozwanemu, polegające na holowaniu pojazdu. Pozwany zaprzeczył jednak by do uszkodzenia pojazdu doszło z winy choćby nieumyślnej A. K. - pracownika pozwanego. Pracownik pozwanego poinformował kierowcę pojazdu A., że będzie holowany na tzw. holu sztywnym i po potwierdzeniu ustanej zgody od niego rozpoczął holowanie. Zdaniem pozwanego do uszkodzenia pojazdu doszło wskutek niezastosowania się przez powoda do zasad jazdy na holu oraz niezareagowania na manewr skrętu w lewo po wyjeździe na parking w wyniku czego pojazd powoda zahaczył o hol sztywny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 czerwca 2013 r. w G. na parkingu Galerii (...) - poziomie II pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) z powodu usterki został nieuruchomiony. Wobec powyższego kierowca pojazdu J. B. (2) wezwał pomoc drogową około godz. 17.30. Zgłoszenie przyjęła firma (...), która wykonanie usługi poleciła firmie pozwanego. Pomoc ta dotarła na parking około godziny 21.20, Galeria (...) jest czynna do godziny 21.00. Ochrona Galerii poinformowała kierowcę A. (...) oraz pracownika firmy holującej, iż żaden z pojazdów nie może pozostać na parkingu Galerii po jej zamknięciu, konieczne jest odholowanie pojazdu z parkingu. Pracownik firmy pozwanego A. K. dokonał demontażu szlabanu, aby umożliwić pojazdom opuszczenie parkingu. Kierowcy ustalili, w jakie miejsce udadzą się celem podjęcia próby naprawy pojazdu A.. Pojazdy zjechały z II poziomu parkingu, następnie skręciły w prawo w ulicę (...) w kierunku dworca G. - W.. Po przejechaniu kolejnych 100 -150 metrów kierowca pojazdu holującego wykonał manewr skrętu w lewo wjeżdżając na teren parkingu. Następnie, gdy pojazdy znajdowały się na parkingu kierowca pojazdu holującego wykonał manewr, który miał powodować, że pojazdy jeszcze bardziej skręciłyby w lewo celem wjechania na wolne miejsce na parkingu. W tym momencie rura holu sztywnego zablokowała pojazd holowany, wbiła się w zderzak i uszkodziła chłodnicę. A. K. podpiął komputer do pojazdu A. znalazł usterkę zresetował komputer i silnik zadziałał.

/dowód: zeznania świadka J. B. (2) - k. 64 - 65; zeznania świadka A. K. - k. 66 - 67, k. 86-88, zeznania świadka A. B. - k. 74-75 zeznania świadka R. B. (1) - k. 75-77/

Na miejsce zdarzenia - parking przy stacji (...) G. - W. udał się na polecenie pozwanego J. B. (1) lawetą A. B.. J. B. (2) nie wyraził zgody na odholowanie jego pojazdu.

/dowód: zeznania świadka R. B. (1) - k. 75 -76 akt/.

Wskutek zdarzenia z dnia 30 czerwca 2013 r. w pojeździe powoda A. (...) uszkodzeniu uległ zderzak przedni oraz chłodnica.

/dowód: zeznania świadka J. B. (2) - k. 64 - 65; zeznania świadka A. K. - k. 66 - 67, k. 86-88, zeznania świadka A. B. - k. 74-75 zeznania świadka R. B. (1) - k. 75-77, oświadczenie A. K. z dnia 30 czerwca 2013 r. - k. 14 akt/.

Bezpośrednią przyczyną zaistnienia zdarzenia były błędy i nieprawidłowości popełnione przez kierującego pojazdem holującym marki V. (...) nr rej. (...) - A. K. podczas wykonywania manewru zaparkowania obu pojazdów na parkingu obok stacji (...) G. - W.. J. B. (2) w żaden sposób nie przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

/dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, ustalenia przyczyn pożarów pojazdów samochodowych R. B. (2) - 99-144 akt, ustna opinia uzupełniająca - k. 195-196v - 00:03:55 - 01:0:04; 207 - 208 akt/.

Powód L. B. zlecił dokonanie kalkulacji naprawy pojazdu. Kalkulację wykonała spółka (...) S.A. w W.. Przy założeniu, iż naprawa będzie dokonana w Serwisie (...) koszt naprawy pojazdu wyniesie 4.666,26 zł. brutto, natomiast przy założeniu, że zastosowane do naprawy zostaną stawki średnie w województwie (...) koszt naprawy pojazdu wyniesie 4352,61 zł. brutto.

Powód poniósł koszt wykonania kalkulacji w kwocie 276,75 zł.

/dowód: faktura VAT nr (...); kalkulacja naprawy (...) - k. - 12/.

Powód poniósł koszt holowania pojazdu w kwocie 141,45 zł.

/dowód: zlecenie usługi drogowej - k. 15 akt/.

W dacie zdarzenia pozwany J. B. (1) korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej za wyrządzone osobom trzecim w związku z posiadaniem, użytkowaniem mienia i prowadzeniem określonej działalności w (...) Spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w P.. W dniu 16 lipca 2013r. powód L. B. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi z tytułu szkody, będącej w związku z prowadzoną przez pozwanego działalnością. Pismem z dnia 21 sierpnia 2013 r. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania.

/dowód: pismo z dnia 21 sierpnia 2013 r. - k. 13 akt, zawiadomienie o szkodzie - k. 16 - 18/.

Powód L. B. dokonał naprawy pojazdu za kwotę 4.750,70 zł. Zapłaty za usługę dokonał J. B. (2). Pismem z dnia 1 marca 2016 r. J. B. (2) wezwał L. B. do zapłaty kwoty 4770,81 zł. w terminie 5 dni od daty otrzymania wezwania. W dniu 3 marca 2016 r. powód L. B. dokonał zapłaty kwoty 770,81 zł. na rzecz J. B. (2).

/dowód: pismo - wezwanie do zapłaty - k. 215; faktura VAT - k. 216 - 217 akt, pokwitowanie - k. 218 akt, potwierdzenie dokonania przelewu - k. 219 akt/.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które to Sąd uznał za wiarygodne bowiem strony nie kwestionowały ich prawdziwości.

Sąd I instancji uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków J. B. (2), A. K., A. B. i R. B. (1). Wskazać należy, iż świadkowie A. B. i R. B. (1) nie byli świadkami zdarzenia z dnia 30 czerwca 2013 r., jego przebieg znali jedynie z przekazu świadka A. K.. Świadek A. B. przybył na parking przy stacji (...) G. - W. już po tym jak doszło do uszkodzenia pojazdu powoda, jednakże potwierdził, iż uszkodzeniu w pojeździe A. (...) uległ zderzak przedni oraz chłodnica. Świadek R. B. (1) miał jedynie wiedzę na temat przyjęcia zlecenia, praktyki dotyczącej wykonywania usług holowania przez firmę prowadzoną przez pozwanego. W ocenie Sądu zeznania świadka J. B. (2) zasługiwały na wiarę, bowiem były one spójne, logiczne, znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w szczególności korelowały w zasadniczej części z zeznaniami świadka A. K., co do przebiegu samego zdarzenia. Świadcowie różnili się jedynie w ocenie sytuacji, co do tego, który z kierowców był winny zaistnienia zdarzenia i powstania szkody. W tym zakresie ocena każdego z nich była subiektywna, jednakże ocena ta należy do Sądu, co do faktów świadkowie w swych zeznaniach byli zgodni, co do czasu i miejsca zdarzenia, dokonywanych podczas holowania manewrów. Jedyne rozbieżności dotyczyły tego, czy J. B. (2) uprzedził A. K., że nigdy nie kierował pojazdem holowanym na holu sztywnym. Jednakże w ocenie Sądu okoliczność ta dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nie ma znaczenia, o czym będzie mowa poniżej. Zdaniem Sądu zasługują na wiarę także zeznania tego świadka co do kwestii wezwania L. B. do zapłaty kwoty 4750,70 zł., znajdowały one bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym - choćby w postaci pisma z wezwaniem o zapłatę tej kwoty. W ocenie dla ustalenia, że takie wezwanie w rzeczywistości miało miejsce i wezwany żądanie spełnił nie ma znaczenia motywacja, jaka kierowała osobami dokonującą wezwania i zapłaty na wezwanie.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania powoda i pozwanego złożone w charakterze stron, należy mieć na uwadze, że żadna ze stron nie uczestniczyła w zdarzeniu, ani nie była jego świadkiem. Pozwany przebieg zdarzenia znał jedynie z przekazu swego pracownika, co do oceny przyczyny powstania szkody oczywistym jest, że ocena w tym zakresie należała do Sądu nie do stron postępowania. Zeznania powoda co do uiszczenia kwoty 4750,70 zł. na rzecz J. B. (2) znalazły potwierdzenie w przedłożonych dokumentach.

Sąd uwzględnił także sporządzoną na zlecenie powoda kalkulację, która ma w nn. sprawie została potraktowana jako wyjaśnienie stanowiące poparcie, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych, stanowiska stron powodowej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 1956 r., sygn. akt III CR 121/56, OSNCK 1958, nr 1, poz. 16; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1974 r., sygn. akt II CR 260/74, Lex nr 7517; wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2001 r., sygn. akt I PKN 468/00, OSNP 2003, nr 8, poz. 197; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2002 r., sygn. akt I CKN 92/00, Lex nr 53932). Jednakże kalkulacja, ani wnioski z niej płynące nie była kwestionowana przez strony.

Sąd dokonał ustalenia stanu faktycznego także w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, ustalenia przyczyn pożarów pojazdów samochodowych R. B. (2). Wymaga podkreślenia, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., sygn. akt V CKN 1354/00, LEX 77046). Szczególne znaczenie dla tej oceny ma kryterium wiedzy biegłego. Opinię biegłego Sąd uznał za wiarygodną, została ona bowiem sporządzona przez specjalistę w swojej dziedzinie, a także w sposób logiczny i wyczerpujący realizowała postawione jej autorowi tezy dowodowe oraz zawierała należycie uzasadnione wnioski.

Wobec zakwestionowania wniosków opinii co do ustalenia przyczyny zdarzenia przez pozwanego Sąd dopuścił dowód z ustnej opinii uzupełniającej.

W swej opinii biegły stanowczo stwierdził, iż do zdarzenia - uszkodzenia holowanego samochodu osobowego marki A. (...) doszło z powodu naruszenia deklarowanych norm czasowych przez przyjmującego zlecenie na udzielenie pomocy, gdyby bowiem pomoc przybyła w zadeklarowanym czasie nie było by potrzeby przeholowania pojazdu z parkingu znajdującego się w Galerii (...). Naprawy usterki można byłoby dokonać na parkingu. Bezpośrednią przyczyną techniczną powstania szkody były natomiast błędy popełnione przez kierującego pojazdem holującym - samochodem marki V. (...) A. K.. W ocenie biegłego w zaistniałej sytuacji należało po wykonaniu pierwszego manewru skrętu w lewo rozłączyć oba pojazdy i nie wholować pojazdu na wolne miejsce na parkingu. Kierujący samochodem V. (...) w ostatniej fazie dokonał ostrego skrętu w lewo w sytuacji gdy kierujący pojazdem A. (...) fizycznie nie mógł podjąć żadnego manewru. Zdaniem biegłego w okolicznościach tego zdarzenia należało pojazdy rozłączyć i ręcznie wmanewrować pojazd A. na miejsce parkingowe. Biegły kategorycznie wskazał, iż J. B. (2) w żaden sposób nie przyczynił się do zaistniałego zdarzenia. Biegły stanowczo potwierdził, iż żeby uniknąć zdarzenia w przypadku holowania pojazdów nie należy jedynie przestrzegać określonych przepisów (art. 31 Prawa o ruchu drogowym), należy zachować szczególną ostrożność. Od obu kierujących, a w głównej mierze od kierującego pojazdem holującym wymaga się znajomości przepisów, praw i danych technicznych pojazdów, główna odpowiedzialność/kierownictwo nad udzielaną pomocą spoczywa na kierowcy pomocy drogowej, który zajmuje się tą formą działania zawodowo. Od samego początku z uwagi na unieruchomienie pojazdu A. wiadomym było, iż pojazd ten nie będzie miał wspomaganie układu kierowniczego oraz układu hamulcowego. Kierowanie pojazdem przy braku wspomaganie tych układów jest bardzo utrudnione.

W ustnej opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoje dotychczasowe wnioski nadto szczegółowo odniósł się do zarzutów podnoszonych przez pozwanego. Biegły dla pełniejszego zobrazowania przyczyny powstania zdarzenia Sądowi oraz stronom przygotował modele pojazdów biorących udział w zdarzeniu, a nadto zaopatrzył je w zaczepy odpowiednio do ich miejsca zamontowania w pojazdach oraz odwzorował hol sztywny. Podczas rozprawy zaprezentował przebieg zdarzenia na modelach. Biegły w ustnej opinii uzupełniającej w całości podtrzymał wnioski opinii pisemnej. Zdaniem biegłego holowanie wykonane jak w przedmiotowej sprawie było prawnie zakazane, niesprawny samochód A. miał nieczynne układy kierowniczy i hamulcowy. Samochód powinien być przeholowany na wózku. Biegły podkreślił, iż naprawy pojazdu można było dokonać na parkingu w Galerii (...), gdyby pomoc drogowa przyjechała na czas. Przyczyną zdarzenia było niewątpliwie także naruszenie zasad czasowo - przestrzennych.

Tymczasem bezpośrednią przyczyną było holowanie pojazdu, który miał niesprawne układy kierowniczy i hamulcowy. Pojazd a. miał utrudnione manewrowanie. Biegły podkreślił, iż do zdarzenia nie doszło podczas zjazdu z parkingu Galerii bowiem krzywizna zakrętów nie stwarzała żadnych problemów, zakręt w prawo także nie stwarzał problemów odbywał się po łuku, który zapewniał bezpieczne pokonanie tego zakrętu. Biegły wskazał, iż przyczyną zdarzenia nie była prędkość, ale źle wykonany manewr wjazdu na parking, o ile pojazd A. był w stanie pokonać pierwszy zakręt w lewo o tyle drugi manewr skrętu w lewo spowodował, że pojazd a. nie mógł wykonać już żadnego manewru, został niejako zablokowany przez hol sztywny, zaś siła jego nacisku na przód samochodu a. spowodowała uszkodzenia pojazdu. Bezpośrednią przyczyną zdarzenia zdaniem biegłego był niefachowo wykonany manewr drugiego zakrętu w lewo. Biegły podkreślił, iż pojazd A. był niesprawny i nie wykonywał żadnego ruchu samodzielnie. Konkludując biegły wskazał, że do zdarzenia mogło nie dojść gdyby pojazd A. miał sprawny układ hamulcowy. Niesprawny pojazd nie powinien być w ogóle holowany.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego odnośnie zakresu szkody i jej wysokości, w ocenie Sądu wniosek ten był spóźniony, nadto w toku postępowania przed Sądem Rejonowym pozwany nie kwestionował zakresu szkody, ani jej wysokości, skoro zatem okoliczność ta nie była sporna, nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia takiego dowodu. Sąd oddalił także wniosek pozwanego o zobowiązanie powoda do przedłożenia wyciągu z rachunku bankowego za okres od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia 12 kwietnia 2016 r. i przeprowadzenia dowodu z tego dokumentu. W ocenie Sądu okoliczność wezwania do zapłaty powoda przez J. B. (2) została dostatecznie wyjaśniona przedłożonymi dokumentami - wezwaniem do zapłaty i potwierdzeniem dokonania przelewu. Nadto zdaniem Sądu była to kwestia drugorzędna dla rozstrzygnięcia nn. sprawy, o czym będzie mowa poniżej.

Zdaniem Sądu roszczenie powoda w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 430 k.c. kto na własny rachunek powierza wykonanie czynności osobie, która przy wykonywaniu tej czynności podlega jego kierownictwu i ma obowiązek stosować się do jego wskazówek, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną z winy tej osoby przy wykonywaniu powierzonej jej czynności. Do przesłanek odpowiedzialności z art. 430 k.c. należą: powierzenie na własny rachunek wykonania czynności podwładnemu, zawiniony czyn niedozwolony podwładnego, szkoda wyrządzona przy wykonywaniu powierzonej podwładnemu czynności, związek przyczynowy między czynem niedozwolonym podwładnego a szkodą. Przesłanki odpowiedzialności winien wykazać powód.

W ocenie Sądu przesłanki te zostały wykazane. Niekwestionowaną była okoliczność wykonywania przez A. K. jako podwładnego pozwanego czynności na rachunek pozwanego, bezspornym było także, że szkoda powstała przy wykonywaniu powierzonej czynności przez podwładnego. A. K. dostał dyspozycję wykonania zlecenia naprawy pojazdu powoda od swego przełożonego - od pozwanego. Szkoda została wyrządzona przy wykonywaniu tego obowiązku, naprawa pojazdu nie była bowiem możliwa do zrealizowania na parkingu Galerii, wobec czego powstała konieczność holowania pojazdu.

W ocenie Sądu wykazane zostało także, iż przyczyną powstania szkody był zawiniony czyn pozwanego. Przez winę rozumie się naganną decyzję człowieka odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego czynu, istotą pojęcia winy jest więc możliwość postawienia sprawcy szkody zarzutu niewłaściwego zachowania się. Pod pojęciem winy należy rozumieć zachowanie cechujące się bezprawnością, z której to bezprawności sprawca zdarzenia zdaje sobie sprawę. Bezprawność polega na niezgodności zachowania z normą prawa, zakazującą lub nakazującą określone zachowanie. Świadomość zawinienia oznacza, że sprawca zdaje sobie sprawę z faktu, iż jego zachowanie jest bezprawne. Sprowadza się ona do postawienia sprawcy zarzutu że w konkretnych okolicznościach umyślnie bądź na skutek lekkomyślności ewentualnie niedbalstwa nie dołożył należytej staranności, jakiej można domagać się od niego w danej sytuacji. Aby mówić że dane zachowanie jest zawinione należy badać nie tylko, czy jest ono obiektywnie bezprawne, lecz również czy sprawca dochował należytej staranności od niego wymaganej, a jeżeli tego nie uczynił to z jakich przyczyn (por. wyrok sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 czerwca 2013 r., I ACa 368/13, LEX nr 1339346). W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że działanie A. K. było zawinione. Jak wskazał biegły to właśnie A. K., jako osoba trudniąca się profesjonalnie świadczeniem takich usług powinien podjąć prawidłową decyzję, co ewentualnego sposobu holowania.

Miał on bowiem świadomość tego, że pojazd A. jest unieruchomiony i ma niesprawne układy kierowniczy i hamulcowy. Bezpośrednią przyczyną zdarzenia było podjęcie przez A. K. decyzji o holowaniu. W myśl art. 31 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo drogowo (t.j. Dz. U z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.) kierujący może holować pojazd silnikowy po warunkiem, że w pojeździe holowanym na przyłączy sztywnym jest sprawny co najmniej jeden układ hamulców, a w pojeździe na przyłączy giętkim co najmniej dwa układy. Przepis art. 31 ust. 2 zabrania holowania w pojeździe o niesprawnym układzie kierowniczym lub o niesprawnych hamulcach, chyba że sposób holowania wyklucza potrzebę ich użycia. Nadto jak wskazał biegły niezależnie od wskazanych w powyżej cytowanym przepisie zasadach dotyczących holowania przy wykonywaniu takiej czynności należy przestrzegać także zasad, praw, których nie określa przepis, a nadto mieć na uwadze dane techniczne pojazdów. To na holującym spoczywa kierownictwo nad udzielaną pomocą i odpowiedzialność za skutki ewentualnego nieprawidłowego działania. Biegły stanowczo stwierdził, iż unieruchomiony pojazd A., który miał niesprawne układy hamulcowy i kierowniczy nie powinien być w ogóle holowany na holu sztywnym, powinien być holowany na wózku. Powyższe powodowało, iż kierujący pojazdem holowanym nie miał w zasadzie żadnej możliwości manewru. Nadto biegły wykluczył jakiegokolwiek przyczynienie się kierowcy pojazdu holowanego do powstania szkody. Wobec powyższego okoliczność, co do tego, czy A. K. spytał J. B. (2) o to, czy ten prowadził samochód holowany na holu sztywnym jest okolicznością obojętną dla przyjęcia zawinienia po stronie pracownika pozwanego, bowiem to właśnie on jako osoba trudniąca się takimi czynnościami zawodowo powinien wiedzieć, iż pojazd z niesprawnymi układami kierowniczym i hamulcowym nie powinien być w ogóle w dany sposób holowany.

Nie ulega także wątpliwości Sądu, iż po stronie powoda miała miejsce szkoda, wymaga podkreślenia, iż pozwany w toku całego postępowania nie kwestionował wystąpienia szkody oraz jej wysokości, pełnomocnik pozwanego dopiero przed zamknięciem rozprawy podniosła, że nie została wykazana szkoda oraz jej wysokość. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzut taki należało uznać za spóźniony, nadto Sąd nie podziela stanowiska pozwanego w tym względzie. Fakt zasinienia szkody w pojeździe powoda potwierdził sam pozwany (k. 63 akt) oraz zeznania świadków A. K., J. B. (2) oraz A. B.. Powyższe zaraz po wystąpieniu zdarzenia potwierdził w oświadczeniu także A. K.. Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na przyjęcie, iż zaistniał związek przyczynowy między działaniem zawinionym podwładnego, a szkodą. To niewłaściwie wykonany manewr kolejnego skrętu w lewo spowodował powstanie szkody - zahaczenie holu o zderzak i jego uszkodzenie oraz uszkodzenie chłodnicy. Konkludując w ocenie Sądu wszystkie przesłanki odpowiedzialności z art. 430 k.c. zostały potwierdzone przeprowadzonym postępowaniem dowodowym.

Odnosząc się do wysokości dochodzonego roszczenia wskazać należy, iż nie była ona kwestionowana w toku postępowania, powód w pozwie wskazał, iż dochodzi kwoty 4770,81 zł., na którą składają się koszt naprawy pojazdu, wynikający z kalkulacji - 4352,61 zł., kosztu zleconej kalkulacji szkody w kwocie 276, 75 zł. oraz kosztu holowania w kwocie 141,45 zł. Pozwany nie kwestionował wysokości tych kosztów, ani zasadności ich poniesienia. Wymaga podkreślenia, iż faktycznie powód poniósł koszt naprawy pojazdu w kwocie 4750,70 zł. (faktura VAT, przelew), Sąd uznał zatem że roszczenie dochodzone pozwem jest uzasadnione, skoro rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wyniósł 4750,70 zł., nadto powód poniósł koszt holowania pojazdu (k. 15), który nie był kwestionowany przez pozwanego oraz koszt kalkulacji szkody. Kwoty te przekraczały wysokość kwoty dochodzonej pozwem. Stąd też roszczenie powoda Sąd uznał za uzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, co do braku legitymacji czynnej powoda oraz braku po jego stronie szkody, wobec pokrycia kosztów naprawy pojazdu przez syna powoda, Sąd uznał je za nieuzasadnione. Sąd pragnie podkreślić, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę określonej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody, nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu, czy w ogóle zamierza go naprawić. Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił, czy zmierza uczynić (por. (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/2001

OSP 2002/7-8 poz. 103, oraz wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 27 czerwca 1988 r. I CR 151/88 LexPolonica nr 320254; wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 maja 2011 r., III Ca 1605/10, LEX nr 1713678).

Wobec powyższego w ocenie Sądu powód nie tylko ma legitymacje do dochodzenia odszkodowania w nn. procesie, ale nadto należy przyjąć, że funkcja kompensacyjna odszkodowania powoduje, że nie jest istotnym dla rozstrzygnięcia w tym zakresie, czy powód dokonał naprawy pojazdu i za jaką kwotę, gdyż ponad wszelką wątpliwość ustalono, iż uszkodzony został należący do powoda pojazd. Koszt naprawy pojazdu przedstawiony w kalkulacji nie był w toku procesu kwestionowany.

Nawet gdyby przyjąć, iż wskutek zapłaty za naprawę pojazdu przez syna powoda, uszczerbek w jego majątku został mu wyrównany, to Sąd i tak ma obowiązek uwzględnić stan faktyczny na chwilę zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.). Na chwilę zamknięcia rozprawy z pewnością po stronie powoda istniał uszczerbek majątkowy spowodowany dokonaniem przelewu kwoty 4750,70 zł. na rzecz J. B. (2) oraz opłat za kalkulację. Także oceny legitymacji czynnej i biernej Sąd dokonuje na chwilę orzekania, co do istoty sprawy. Niewątpliwym jest, że powód posiadał legitymację czynną do dochodzenia roszczenia z tytułu odszkodowania na dzień orzekania.

Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda w punkcie I wyroku kwotę 4.770,81 zł, jako że w tej części żądanie powoda znajdowało swe uzasadnienie w treści art. 430 k.c. w zw. z art. 363 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążył nimi pozwanego, jako stronę w całości przegrywającą spór. Na koszty te składała się opłata od pozwu w kwocie 239 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika.

Wysokość tych kosztów Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1, § 3 ust. 1, § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi (t.j. Dz. U z 2016 r. poz. 623), których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Sąd obciążył zgonie z powyższym pozwanego kosztami wynagrodzenia biegłego za sporządzone opinie i stawiennictwo na rozprawach, które nie znalazły pokrycia w uiszczonych zaliczce i zostały tymczasowo pokryte ze Skarbu Państwa. Były to kwoty 294,56 zł., 145,39 zł. oraz 440,49 zł.

T., dnia 08 lipca 2016 r.